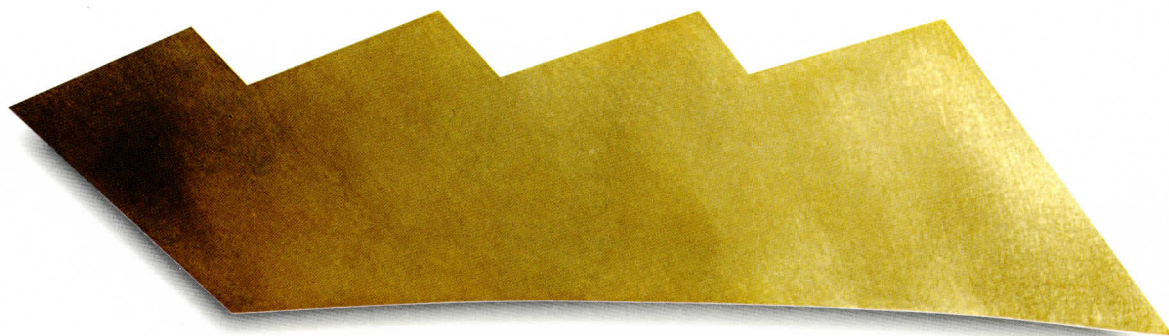
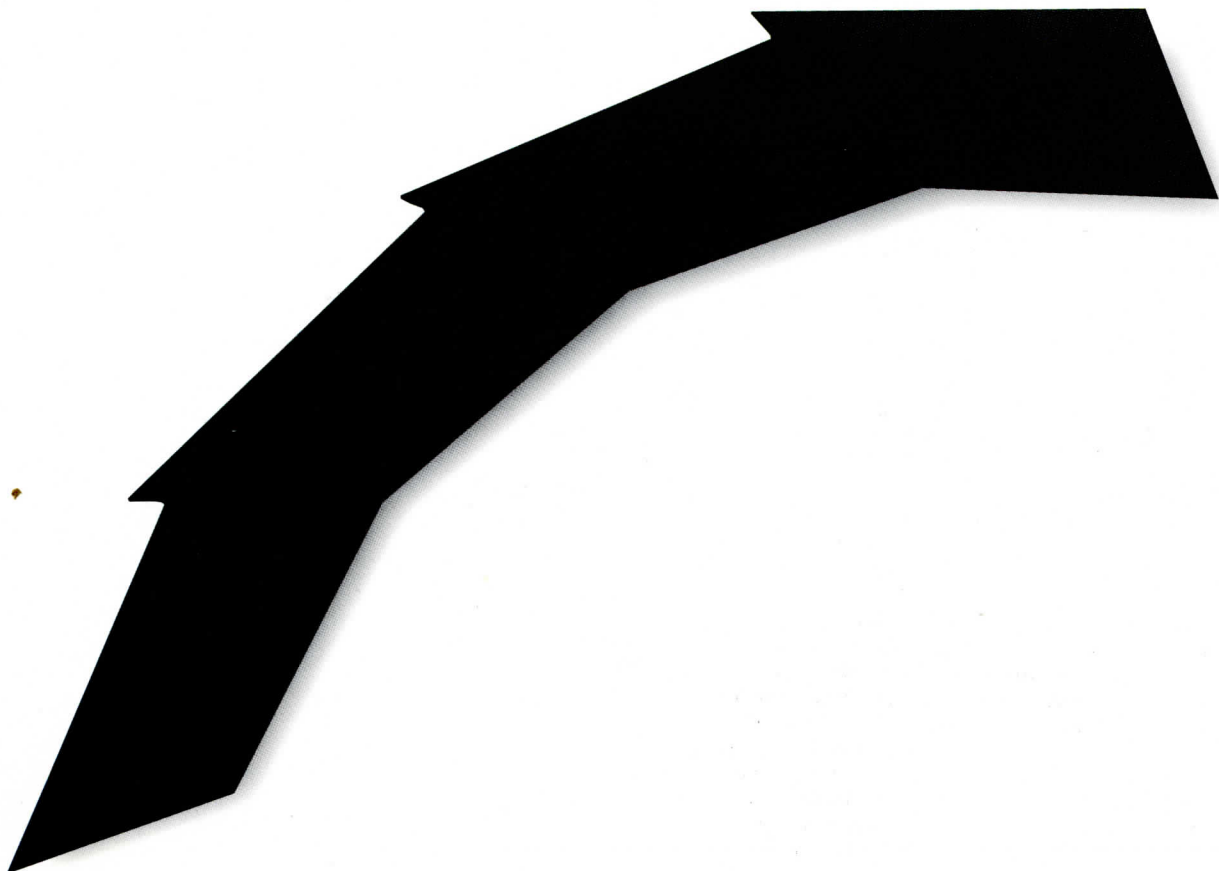

Anke Kuypers

broches

brooches

1993

Beste Anke,

Je hebt me laatst nogal verrast met je nieuwe werk. Wat een hoeveelheid en diversiteit!

Het leek wel alsof er een koppel spreeuwen in je woon- en werkruimtes was neergestreken.

Is het eigenlijk niet allemaal begonnen in Waddinxveen? Volgens mij ligt daar op de

binnenplaats van een school je konsept voor dit werk. Ik herinner me foto's van een

vierkant van lichtblauwe tegels op de grond. Tegen muurvlakken de perspectivisch

vertekende vormen van dat vierkant zoals je ze echt waarneemt. Dat vierkant zal er nog

liggen, maar ik denk dat de zwevende vormen inmiddels weggefladderd zijn.

Waar een ander worstelt met de onmogelijkheid om ideale vormen weer te geven,

ben jij vanaf dat moment verder gegaan met vierkanten zoals je ze echt ziet, puur pragmatisch.

Ik heb me verbaasd over de merkwaardige vormen die het serieel gebruik daarvan bij jou oplevert.

En ook over hoe ze op een tentoonstelling bij Jeanne Buytaert in Antwerpen een verbond

aangingen met mijn tekeningen.

Het komt me nu voor dat je je uitgangspunt en je eindprodukt steeds verder uit elkaar drijft.

Je nieuwe sieraden zie ik als een spannend deel van dat proces. Daarnaast staan ze nog meer

op zichzelf dan je tekeningen en je schilderijen. Merkwaardig toch dat vrijheid niet werkt

zonder konsept en dat het konsept niet werkt zonder vrijheid.

Het werken in verschillende materialen heeft je werk ook erg levendig gemaakt.

Wel heb ik in het begin moeten wennen aan het gebruik van arceringen en krassen in je tekeningen.

Ik vond dat daardoor de ruimtelijke frikties die in je monochrome schilderijen ontstonden,

ontkend werden. Nu zie ik dat deze bewerkingen, evenals het polijsten, oxyderen en stempelen

van je sieraden, samenvallen met de vorm. Het is alsof je daarmee de frikties letterlijk wegwuift.

In andere gevallen lijken de broches op het lijf te zijn toegeschreven. Een nieuwe, subtiële

en echte vorm van ruimtelijkheid zie ik waar de broches door de bewerking enigszins

hol of bol zijn gaan staan.

Ogenschijnlijk is de overstap van het ene vakgebied naar het andere in je werk nogal logisch.

Maar dat zie je meestal pas achteraf. Ooit begon het met sieraden, daarna maakte je monumentaal

werk en weer later objecten, tekeningen en schilderijen.... Toch lijkt me bij jou de cirkel,

perspectivisch gezien, niet rond. De relativering die kenmerkend is voor je werk, zie ik ook

in de sieraden zelf. Je hebt dat aardig gedemonstreerd door een van de broches met je eigen

merkteken vol te stempelen. Het is alsof de spreeuwen hier opnieuw een boom hebben gevonden.

Er was nog een ander beeld dat niet wilde wijken en dat gelijke tred hield met het denken

over je werk. Dat van een veld anemonen. Vanaf het moment dat de eerste bloemen als

klodders verf op een groene ondergrond verschijnen, zie ik gedurende vele weken dagelijks

een ander beeld. Even vanzelfsprekend als verbazingwekkend voltrekt zich een patroon van

kleurmenging en kleurdichtheid tot alles roze, lila en rood voor de ogen wordt.

Liefs,

Henk van Gerner

Den Helder, 6/7/93

Dear Anke,

You rather surprised me recently with your new work. Such quantity and diversity!

It was as if a flock of starlings had settled in your studios. It really all began, I think, in Waddinxveen.

To my mind, your first draft for this work began there in a schoolyard. I recall photographs of light-blue

tiles in a square on the ground. On the walls, reflections of the same square but now distorted and out

of perspective, the way one really sees them. Probably that square on the ground will still be there but the

hovering forms, I think, will have winged away by now.

Where some may wrestle with the impossibility of reproducing ideal shapes, you proceeded, from that moment,

to develop the square in a purely pragmatic way, just as one observes it. I was quite startled to see how your

squares assume the most remarkable shapes in series, and to notice how they made a connection with those

drawings of mine at Jeanne Buytaert's exhibition in Antwerp.

It occurs to me now that what you are doing is forcing your starting point and your final product further

and further apart. Your jewellery forms an exiting part of that process although the ornaments stand

more on their own than the drawings and paintings do. Strange, isn't it, that freedom does not work

without an underlying concept, nor does a concept work without freedom?

The use of different materials has made your work lively, although the shading and scratching in the

drawings took some getting used to first. I thought you were repudiating the spatial friction that was

a part of your monochrome paintings. I now realise that these techniques, as well as the polishing and

oxydising and stamping, all come together with the form. It looks as if you use these techniques to literally

wave away the friction. In other instances the brooches seem made for the human body. Others, that have

taken on slightly hollow or convex forms in the making, convey a new sense of space, quite subtle and real.

At first sight, the change in your work from one field to another is quite logical, although one usually

only notices these things in retrospect. In the past, you began by making jewellery, later monumental work

and then objects, drawings and paintings.... Yet, seen in perspective, I think your work has not come

full circle, but that characteristic element in your work, that of putting things into perspective, is also

evident in the ornaments themselves. You have demonstrated that nicely by stamping your own sign

all over one of the brooches. As if the starlings had found a tree again!

and density of colours until everything is a pink, lilac and red feast for one's eyes.

